

От Алята: Радка Димитрова

Акценти

Адрес на редакцията: гр. Казанлък, бул. "Розова долина" 100, офис 8 (срещу Митницата)

С БОГАТА ИЗЛОЖБА „АРСЕНАЛ“ СЕ ПРЕДСТАВЯ В МУЗЕЙ „ИСКРА“

Експозиция „Историята на „Арсенал“ от 1878 година до днес“ бе открита на 15 юни 2021 година в Исторически музей „Искра“. Изложбата е разположена в Мултимедийната зала на музея и проследява развитието на най-голямото машиностроително предприятие в България от създаването му в първите дни след Освобождението до днес. Снимки и документи от богатия архив, запазен във фирмения музей на дружеството, проследяват най-важните моменти от историята на завода. Възникнал първоначално като Русенски артилерийски арсенал, той преминава през Софийския арсенал, преместването му в Казанлък през 1924 година като Държавна военна фабрика, Завод 10, МК „Фридрих Енгелс“, „Арсенал“ АД. Във витрини са показани

традиционни и нови фирмени изделия. Паралелно с това върху екран непрекъснато върви 18-минутен документален филм за най-старото и най-мощно предприятие в Казанлък и в България, което и до днес е стабилно, развива се и върви с пълни обороти на-

пред. Една уникална история от 143 години, от които 97 са в Казанлък, съхранена за поколенията.

Директорът на музея д-р Момчил Маринов откри изложбата, която е посветена на 120-ата годишнина от създаването на Историческия музей в града, която се навършва тази година.

Приветствие към многобройните гости, дошли на събитието, поднесе инж. Билян Тошков, директор „Производствени въпроси“ на „Арсенал“ АД. Той подчерта, че „Арсенал“ е неизменна част от историята на Казанлък и тази изложба има основания да се превърне в постоянна експозиция в музея на града. Според инж. Владимир Чучумишев, ръководител-направление „Образование и квалификация“ в „Арсенал“ АД, идеята за една такава ретроспективна изложба идва от музей „Искра“.

Българска хубост

Сн.: Красимир Попов, Завод 6 на „Арсенал“ АД

Продължава на стр. 6

„АРСЕНАЛ“ АД - КАЗАНЛЪК

ОТДАВА ПОД НАЕМ за временно и възмездно ползване
НЕДВИЖИМ ИМОТ – ОРАНЖЕРИЯ

намиращ се на бул. „Розова долина“ № 27, местност „Кайнарджия“

НЕДВИЖИМИЯТ ИМОТ включва земя с изградени на нея:

- Стъклена оранжерия с площ **4876 м²**
- Сграда пропуск с площ **14,05 м²**
- Битова сграда с площ **151,60 м²**
- Навес с площ **75,20 м²**
- Помпена станция с площ **8,90 м²**
- Сграда трафопост с площ **9,20 м²**
- Сграда склад с площ **45,40 м²**
- Сграда с площ **41,35 м²**
- Сграда работилница с площ **92 м²**

Срок за отдаване: **не по-малко от 12 месеца**

Цена: **по договаряне.**

За контакти: **0888213376; 0431/6 33 23.**

МОТИВИРАЙТЕ

своите служители, клиенти и партньори

За резервации в ресторант „Орешака“: 0700 70 717, www.oreshaka-bg.com

Ресторант „Орешака“ търси:

- ГОТВАЧ

За контакти:

0700 70 717, от 10.00 до 22.00 часа

ЕДНА СНИМКА СПОМЕНИ С АТАНАС БОЗОВ

Какво може една снимка, особено когато е отпреди три десетилетия, особено, когато я откриваш случайно в безкрайната си камара от архиви или ти я донесе скъп приятел? Когато това е снимка от младостта, а вече си отдавна с коси побелели, както се пее в една любима песен?

Затова се питам наум, взирайки се в една черно-бяла фотография, добре запазена, формат 10/15. Показва ми я Атанас Бозов, председател на синдикалната организация на КНСБ в „Арсенал“. Защото пак е юни. Като на снимката. Откривам го клекал сред десетките си колеги от фотографията, засмян, ведър и вдъхновен, като всички от запечатания спомен. Спомен за колектив, другарство, приятелство дори. За младост, мечти и надежди. За екскурзия, весела компания. Празник.

За десетките, дори стотици, безкрайни празници по бригади, цехове, заводи и отдели си спомнят често арсеналците-ветерани. Всичките ми срещи с такива хора, откакто „Трибуна Арсенал“ възобнови „Заводска трибуна“ преди десет години, вдаят подобни спомени. Защото е хубаво и защото, както ми казва днес Атанас Бозов:

**Тогава бяхме заедно!
Сега това липсва**

„Сега“ Бозов определя в кратко изречение: „Хората се поотдръпнаха един от друг“. „Тогава“ от снимката е очевидно в последните дни на юни, някъде в средата на 70-те години на миналия век 20-и век. От кадъра се усиват хората от цех 130 на Завод 5. След поредната колективна сбирка. Никога не е било скучно, разказва Бозов. Повечето колеги били като него, млади хора. Работата вървяла заедно с веселбата. Отчетените успехи в онова, което наричали социалистическо съревнование, преливали естествено в бурни банкети, екскурзии, излети, посещения на хижи и всичко, което събирало хората заедно да се радват един на друг. Помагали си, всеки знаел всичко за другия, за семейството му, за радостите и скърбите. Всичко извън работата, като колективни изяви, се организира тогава от профсъюзите, както се наричат синдикатите по онова време. Профкомитетът имал доста средства. Формирал се с т.нар. Фонд „Бригадир“, който работниците изразходват в колективни меро-

приятия – за сближаване помежду си. И се сближавали. Всичко, което се вписва в ключовата синдикална дума „солидарност“, се случвало наистина. „Хората се старяха в работата си много“, разказва Бозов, докато изрежда имена от снимката и имена „зад кадър“. Началникът на цех 130/5 – Таньо Бакалов, наследил го Теньо Тиков, Цветан Драгнев. Редом с началниците идват и спомените за редовите работяги. Като Христо Опито, общ работник, който обаче не спирал да рецитира!

В колектива имали самородни таланти, които не пропускали да се изявят на заводска сцена. Трима певци и много спортисти, участници в комбинатските и републиканските заводски първенства, работели тогава само в този цех, 130/5. Почти цялата вокална група на завода била от тук. Всеки завод тогава си прави собствено спортно първенство, формират се отбори за голямото арсеналско състезание. Всеки завод има и спортен организатор. Сега, в новите времена, организаторът е един за цял „Арсенал“, но това е успех, защото рядко по предприятията в днешно време се развива подобна дейност, казва Бозов. Елена Замбакова завежда тази дейност към Синдикалния комитет на КНСБ във фирмата. Докато си спомня, Атанас

Бозов прави чести препратки към днешния ден. Разбирам, че подготовката за празника на „Арсенал“ през септември в синдикалните организации вече тече. Формират се отборите за традиционното спортно първенство, което миналата година отпадна от програмата заради ограничителните мерки в пандемията с Ковид 19. Затова е трудно, хората още се притесняват от вирус, едната година прекъсване се отразява. Но първенство за празника ще има, убеден е синдикалният председател, докато отчита:

**Пандемията ни
върна назад!**

Синдикатът вече е пуснал съобщението по заводи за набиране на отборите. Вероятно турнир ще има на фирмено ниво. Времето на масовото спортуване в обедната почивка, на заводските турнири по различни спортове и националните участия с титли и медали от „Здрави, силни, работоспособни!“, отдавна са минали. Няма време в толкова напрегнатото ежедневие.

Но КНСБ в „Арсенал“ не се отказва да активира хората за спорт. Поддържа се и младежки футболен клуб, за който има сериозни намерения да премине в по-висока група. Вече са водени разговори с генералния директор на „Арсенал“, инж. Николай Ибушев, който се отзовава на идеята за възстановяване на спортното стрелбище в Завод 5 с идеята да спортуват повече работници и служители и да се възобновят турнирите по стрелба. Преплитането на „тогава“ и „сега“ в разговора, докато „дълбаем“ в снимката, не спира. Обаждат се хора от поредната смяна безплатна почивка в хотел „Арсенал“ в Несебър. В съседната стая заседава Комисията по разпределението на синдикалните помощи за подпомагане на нуждаещи се арсеналци. Комисията признава, че предстоят трудни решения. Молбите не са малко, нито маловажни. А и не живеем във времето на Фонд „Бригадир“, който набирал годишно по 6-7 хиляди лева във всеки цех в годините, когато толкова струва един казанлъшки апартамент. Средствата се набирали

от предадени отпадъци.

Преживяванията покрай този фонд били славни. Редят се спомени за много изпети песни, за язовири, хижи, поляни, за спешна „бригада“ по пътя, която развиста сурнали се дърва от препълнен камион, за рейсове с отворени врати по шосетата... Ловци, риболовци, всякакви ентузиастички обикаляли не с един, а с по два автобуса из цяла България, разказва още Бозов: „Навити бяхме!“. А през юни, по повод рождения ден на Георги Димитров – 18-и по стар стил, профорганизаторите не пропускали поредния повод за още едно колективно приключение – най-често на язовира. Известно е, че Димитров е бил почитан и като един от основателите на профсъюзното движение в България. Бай Тотьо Краунов, Митьо Турлака, Слави и Иванка Прангови, Пенчо Дойнов, Методи Кирев – началник смяната, бай Сашко – ОТК-то, Александър Андонов, партийният секретар бай Стефан... Научавам непознати имена на все весели хора от една черно-бяла снимка, която свързва по най-естествен начин минало и настояще.

Диана Рамналиева

ВЕТЕРАНКАТА ГЕНКА КОСТОВА ОЩЕ МИЛЕЕ ЗА „АРСЕНАЛ“

Тя е родена в един от най-красивите месеци в календара – май. И тази красота сякаш е закодирана в целия ѝ живот.

Родена е през 1937 година в с. Тъжа и сама го определя като най-китното и хубаво село, дори му посвещава стихове, които все още продължава да пише.

В „Арсенал“ започва работа през 1959 г. и до пенсионирането си работи най-напред като шлосер, а по-късно като ОТК в калилната на 1/200. Завършва трудовия си път тридесет години по-късно – през 1989 г.

„В „Арсенал“ минаха най-хубавите години от живота ми“, споделя днес арсеналската ветеранка. Това са годините, когато младостта и ентузиазмът са обхващали колективите. А двамата с Христо Симеонов създават семейство, съграждат дом и им се раждат две деца. Христо също е работил в „Арсенал“, в дърводелната. В предприятието от години работят дъщерята и внукът им.

И днес, на 84 години, Генка Костова не се предава. Грижи се за къщата и за дворчето си, активно участва в местния пенсионерски клуб, който „чувства като втори дом“. Чувства се щастлива с петимата си внуци и трите правнучки, радва се на тяхната обич и уважение.

И когато почувства в себе си вдъхновение и енергия, сяда и пише. Пише стихове. Редят се едно след друго „Нашето село“, „Казанлък“,

„Месец май“, „Моя Родино“, „Болка за младостта“.

И това е, което иска да остави след себе си...

Болка за младостта
Генка Костова

*Къде отиде младостта?
Защо смени я старостта?
Защо в мене всичко боли,
кой паметта в главата изтри?*

*Искам да бъда както преди –
да ставам сутрин с много мечти.
Денят да премине без проблем,
всички да бъдат доволни от мен.*

*Да гледам работата как ми върви,
да са доволни и с мене добри.
Радост да грее в моите очи,
с лекота да работя, да ми спори.*

*Май много, Боже, искам от теб.
Направи ме полезна, както преди –
да бъда мълчалива, да не греша
и на всички грешките аз да простя.*

Подготви: Първолета Петкова

„АРСЕНАЛ“: ИСТОРИЯТА

НА НАЙ-ГОЛЯМОТО МАШИНОСТРОИТЕЛНО ПРЕДПРИЯТИЕ В БЪЛГАРИЯ

Историята на "Арсенал" АД води началото си от 1878 г., когато с Указ №1 на княз Дондуков в Русе се създава специална фабрика за обслужване на новосъздадената българска войска –

Русенски артилерийски арсенал. До 1884 г. началници на Русенския артилерийски арсенал са руски офицери.

1878

Постройки на Русенския артилерийски арсенал

1879

Стругаро-фрезова работилница

1884

На 28.02.1884 г. за първи български началник на Русенския артилерийски арсенал е назначен проф. ген. Симеон Николов Ванков. Цялата си енергия и знания Ванков използва за реорганизацията му. В началото арсеналът не отговарял на предназначението си и не бил подготвен да приема и изработва материални части, нужни на българската войска. Само за няколко месеца, до края на същата година, С. Ванков завършва неговата реорганизация и Русенският артилерийски арсенал започва усилено да извършва ремонт на артилерийски системи и изработва запасни части за тях.

Проф. ген. Симеон Н. Ванков

В началото на 1891 г. части от Русенския артилерийски арсенал се преместват в София и се обединяват със съществуващия там Софийски артилерийски склад. На 29 януари 1896 г. излиза Указ №10 на княз Фердинанд за формиране на Софийски артилерийски арсенал с началник ген. Стефан Белов.

1894

Сгради на Софийския артилерийски арсенал

1896

Указ на княз Фердинанд I, издаден през 1896 г., узаконяващ започналото през 1891 г. преместване на артилерийския арсенал от Русе към София

1914

Хронограф "Буланже" е уред за изпитване на първоначалната скорост на куршума. От този период има запазени само два уреда в Европа, от които единият е в Музей "Арсенал", а другият е в Австрия.

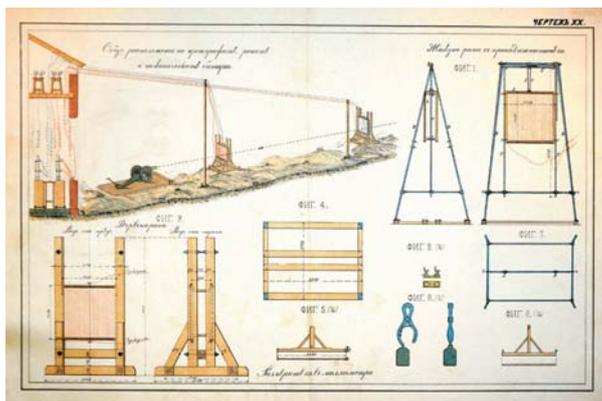

Схема за изпитване на артилерийски снаряди

Хронограф "Буланже"

Продължава в следващия брой

ДИАНА ИГНАТОВА, ГЛАВНИЯТ СЧЕТОВОДИТЕЛ НА ЗАВОД 3

Счетоводният отдел на Завод 3 е най-младият мини колектив в предприятието, смятат одиторите, а Диана Игнатова – най-младият главен счетоводител.

Това дава логичен отговор на въпроса – защо точно Диана е в ползването на вестник „Трибуна Арсенал“.

На 38 години, повече от 12 години – в „Арсенал“, през последните три тя е на позицията главен счетоводител на Завод 3.

От пръв поглед и само след няколко споделени мисли става ясно, че тази млада жена не се плаши от работата и отговорността.

Това проличава още в тийнейджърските ѝ години. Като ученичка в СУ „Екзарх Антим I“ в Казанлък тя започва паралелно обучение в 33-та Софийска езикова гимназия с изучаване на английски език. Всяка събота и неде-

ността „Икономика и управление на търговията“, а по-късно и магистратура – „Счетоводство и контрол и банков одит“ в Свищов.

Едва завършила висшето си образование, с още неиздадена диплома, Диана подава документи за работа в Бюрото по труда, на дявайки се да има време да поразпусне след университета. Но има-няма седмица и я канят за разговор в казанлъшко предприятие. По заместване. Ама било спешно, трябвало да започне работата веднага. Случва се точно на рождения ѝ ден – 7 юли.

Току-що завършила университета, сяда зад бюро, отрупано с папки и документи,

които трябва да се обработят. Край нея стари-

къде е учила, къде е работила, откъде е, що е.

Но... интуицията, че от това момиче ще излезе счетоводител, провокира Драгнев

и той решава да я изпрати в счетоводството на Завод 3. И то веднага. Пак веднага!

„Ох, ама къде е тоя Завод 3? Автобуси, вътрешен превоз трябвало да гоня. Е, това не бях го чувала...“. Обяснили ѝ. Бързо се ориентирала. А на спирката за Завод 3 вижда не кого да е, а нейната приятелка Станимира Георгиева, която работи в икономическия отдел на „тройката“. Късметът я споходил – Станимира е нейна съученичка и състудентка, с която заедно са били на квартира във Варна. Така, откъхвайки си, тръгват заедно. Показала ѝ Станимира къде е счетоводството, а там я посрещат тогавашната главна счетоводителка Мария Димитрова и останалите колеги от отдела. „Това вече беше нещо съвсем различно, – споделя Диана. – Имаше кой да ми обясни спецификата на работата, да ме въведе, да ме контролира. Имаше и кого да попитам, когато нещо не ми е ясно – а аз не се срамувам да питам. То така се научава човек“. И поема работата, макар наскоро след това да ѝ се наложило... да излезе в майчинство – млад човек е. Покрай работата трябва да се мисли и за семейство. Като се връща обаче започва с нова енергия и желание за работа. И това всички го забелязват, защото

предлага въвеждане на нова програма за облекчаване на счетоводната дейност

После и други предложения прави – с цел, както тя казва, „да се избегне архаичният метод“. И то се случва.

През 2015 г. става член на Управителния съвет на Взаимо-спомогателната каса. На следващата година ѝ предлагат длъжността на зам.-главен счетоводител. Работата вече ѝ е позната. Не се плаши да поеме отговорности и да се натовари повече. И така, точно преди оформяне на годишните отчети, през 2018 г., изненадващо Мария Димитрова се оттегля от работата и Диана поема длъжността на главен счетоводител. Веднага се сещам да я питам – как се справи с отчетите? „Супер! Всичко си беше както трябва. Разбира се, тук трябва да кажа, че всички колеги помагаша. Помагаша и зам.-главните счетоводители на „Арсенал“ – Мариела Велева и Ваня Кацарова“.

Диана Игнатова казва, че

се е сработила с колегите от отдела.

„Всички са много добри и отговорни, макар да са млади.“

Най-новото ни попълнение е Станка Петрова, която скоро ни събра на сватба, а ветераните са касиерката Анна Петрова и зам.-главният счетоводител Станимир Стойчев. Чувстваме се като едно семейство – все пак през по-голямата част от деня сме заедно. Събираме се и по други поводи – рождения и имени дни, празници. Заедно си и боледувахме в края на миналата година...“

сме се Диана. Така е, когато си на работа – това е семейството ти. А много важно е как и какви взаимоотношения ще се изградят. Явно, този млад колектив е създал чудесен микроклимат. Това е от особено значение за нормалното протичане на работния процес. И Диана не само го е осъзнала, но и много държи

докато си почиват, отглеждат масиви с рози

и разработват декор – декор и нещо земя около вилата си в село Дъбово. Така де – докато си почиват...

Със семейството

ля, вместо да си „поеме въздух“ от натоварения учебен процес, Диана заляга над учебниците по английски. Влечението ѝ към езиките и бързото и леко усвояване, в добавка към нейната упоритост, ѝ позволяват да взема две учебни години за една, като частна ученичка. Така завършва с две дипломи за средно образование.

„Освен езиките, в кръвта ми са и цифрите. От малка обичам математиката“,

споделя Диана. Явно това ѝ е генетично заложено. Майка ѝ е работила в счетоводството на Завод 5, а след това е продължила в банковата сфера. Бащата на Диана е инженер-конструктор в КТО, също в Завод 3. И в тази работа – цифри, колкото искаш. Е, как човек да избяга от заложено то му по наследство?! При това Диана не само съхранява тези заложби, но и ги доразвива. Веднага след средното ѝ образование е приета в УНСС – София и в Икономическия университет във Варна. Типично за зодия „Рак“, влече я водата, морската шир. И избира Варненския университет. Завършва специал-

те кадри седят и ѝ „гледат сеира“. Как се започва работата ей така, направо от студентската скамейка?! То, ученето си е учене, но нали все пак някой трябва да те въведе в работата. И естественият ход на нещата довежда до преждевременен напускане.

Скоро след това започва в друга фирма. И там не ѝ изтърпява търпимото и след 4 години казва: „Чао!“. Вярно, сама споделя, че по друг начин са се развили нещата и доста е понаучила и натрупала опит там, но усещала, че това не е нейната работа.

След два несполучливи опита за успешна реализация се насочва към „Арсенал“. Търси се за друга позиция специалист с висше образование и английски език. Но документите ѝ за кандидатстване за работа попадат под зоркото око на главния счетоводител на „Арсенал“ АД Добрин Драгнев. Канят я за интервю. И тя започва едно четене, едно припомняне... Разнишила учебниците и записките от университета на нова сметка. За да се представи както трябва. Пък то чак дотам не се стигнало да я изпитват. Поговорили си:

След всички прекеждия, които е имал там, се връща жив и здрав. И... „вече сме се разбрали – никакви мисии повече!“. Остава му удоволствието от лова и гордостта от участието на всеки военен парад. А, да, и между другото,

С колегите

на него. Защото в счетоводната работа има много тънкости, изискващи точност и внимание.

От 2007 г. Диана Игнатова е семейна. Съпругът ѝ, Георги, е военнослужещ с три мисии зад гърба си и то на места, където е твърде опасно. Имала е доста шокиращи моменти в този период. Няма да забрави и деня на сватбата им. Знаел е, че му предстои мисия, но го спестява тогава. Съобщава ѝ преди заминаването, месец след това.

Все пак намират време и за истинска почивка – на морето и на Балкана. Книжката със 100-те национални туристически обекта вече е на 50% запълнена с печати.

Дъщеричката им Деница е на 11 години и е отлична ученичка, самостоятелна и доста натоварена. Влекат я математиката и танцовото изкуство – тренира спортни танци към клуб „Роза“.

Продължава на стр. 5

От Алеята на славата:

ЖИТЕЙСКИЯТ ПЪЗЕЛ НА РАДКА ДИМИТРОВА

Работа, хоби, цветя, Теди... Това накратко е житейският пъзел на Радка Димитрова Ненова. Четирите елемента в мозайката на нейния живот са задължителни, макар понякога да си разменят местата или да се добавят още шрихи към тях.

С Теди

Както и да се върти светът наоколо, за усмихнатата и чаровна Радка Димитрова работата, хобито, цветята в къщата и, разбира се, обичаната дъщеря Теди, си остават постоянна величина.

Радка Димитрова е едно от красивите лица в Алеята на трудовата слава на „Арсенал“. Машинен оператор в цех 300 на Завод 1.

Започва тук през 2013 година. Но със завода я свързва времето доста преди тази година. Още през 2008-а майка й Танка Божкова отваря малко магазинче за дрехи в един от павилионите на западния портал. Мила и сърдечна, тя бързо завързва познанства с клиентите. Рачето, няма как да не се използва умалително

име за тази толкова приветлива млада жена, също работи тук. Весела и отзивчива е като маминка. Няколко години по-късно Радка Димитрова започва работа в Завод 1, като МОПТИ – машинен оператор на телени изделия. „Колегите ми са

служила това отличие. Старая се да давам всичко от себе си в работата“, – споделя леко притеснено Радка Димитрова. И допълва, че си обича работата, чувства, че тук си е на мястото. Завършила е Професионалната гимназия по лека промишленост и туризъм в Казанлък, технолог на облекло. Не работи по специалността, защото пътят на семейството води извън пределите на страната. Налага се непрекъснато да пътува между България и Гърция, докато накрая се установява тук. Но и сега има поводи да посещава южната ни съседка – по-голямата й сестра живее там, в най-южната точка на Пелопонес. По време на пандемията в Гърция мерките там били изключително строги – от къщи се излизало само с SMS, а носенето на маски – без коментар, задължително. Постепенно животът влиза в нормалните релси и любовта на Радка към пътуванията отново ще придобие реални измерения. И зад граница, и по забележителните места у нас.

Така елементът „хоби: пътуване“ пак ще се подреди в житейската мозайка на Рачето, защото, като представител на зодия „Стрелец“, тя обича пътешествията. Има и още един съществен компонент в нейното хоби. Това е реденето на пъзели. Е, това вече си е истинска страст. Цветя, пейзажи, забележителности, градове – реди пъзелите с такова усърдие и търпение, че всеки би й завидял. Но картината я грабва, елемент след елемент се напасват, докато накрая се получи нещо впечатляващо. Вече 4 големи пъзела е рамкирала Радка и ги е поставила в дома си, има и такива, които са в къщата на брат й. Наскоро е завършила панорамен изглед от Лондон и

много добри, отзивчиви, образовани и с необходимата квалификация, – разказва тя за трудовото си ежедневие. – Повечето сме млади хора и, честно казано, почти сме женско царство. Условиата в цеха са много добри, а ние сме един прекрасен колектив“. За да се случи това, заслуга има всеки човек от този колектив, а най-голяма е заслугата на началник-цеха Радослав Петков, който успява да слюти хората, да ги превърне в екип. И винаги в точния момент да е до всеки от тях.

„Изненадващо бе за мен, че ме избраха за Алеята на трудовата слава. И в същото време се радвам, защото това означава, че са ме оценили. Надявам се да съм за-

много добри, отзивчиви, образовани и с необходимата квалификация, – разказва тя за трудовото си ежедневие. – Повечето сме млади хора и, честно казано, почти сме женско царство. Условиата в цеха са много добри, а ние сме един прекрасен колектив“. За да се случи това, заслуга има всеки човек от този колектив, а най-голяма е заслугата на началник-цеха Радослав Петков, който успява да слюти хората, да ги превърне в екип. И винаги в точния момент да е до всеки от тях.

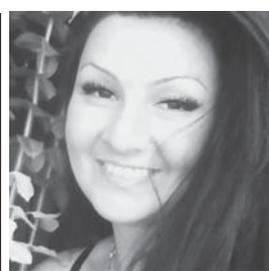
много добри, отзивчиви, образовани и с необходимата квалификация, – разказва тя за трудовото си ежедневие. – Повечето сме млади хора и, честно казано, почти сме женско царство. Условиата в цеха са много добри, а ние сме един прекрасен колектив“. За да се случи това, заслуга има всеки човек от този колектив, а най-голяма е заслугата на началник-цеха Радослав Петков, който успява да слюти хората, да ги превърне в екип. И винаги в точния момент да е до всеки от тях.

много добри, отзивчиви, образовани и с необходимата квалификация, – разказва тя за трудовото си ежедневие. – Повечето сме млади хора и, честно казано, почти сме женско царство. Условиата в цеха са много добри, а ние сме един прекрасен колектив“. За да се случи това, заслуга има всеки човек от този колектив, а най-голяма е заслугата на началник-цеха Радослав Петков, който успява да слюти хората, да ги превърне в екип. И винаги в точния момент да е до всеки от тях.

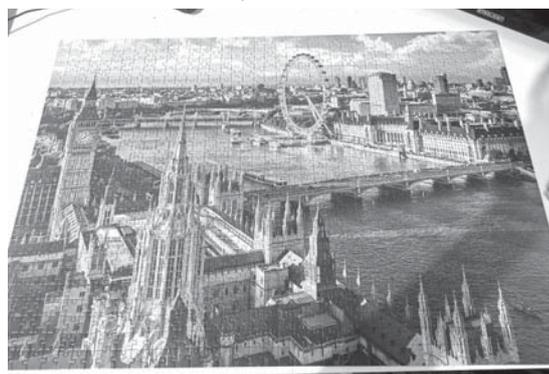
вече предвкушава наградата от последния, който си е поръчала. Пъзелът е с внушителните размери 1.20 x 2.10 метра и е съставен от 6000 елемента. Тази пъстра картина Рачето ще постави на една цяла стена в къщата си в Бузовград. Така е решила, само трябва да си отвори достатъчно пространство, за да започне да го сглобява.

Сред любимите й неща в ежедневието са цветята. Живее в наследената от мама къщичка в Бузовград, ремонтирана и обновена. Един малък оазис от зеленина, подредени с вкус цветни кътчета и спокойствие. Към тази пасторална картина се прибавят коте и куче, защото Рачето обича животинките.

Но най-важното в нейния житейски пъзел е дъщеря-

кознание и информационни технологии в София. Заради пандемията тази година студентите основно учат дистанционно, което дава още малко време майка и дъщеря да бъдат неразделни. „Теди няма търпение да завърши и да стане служител на МВР, – споделя Рачето. – Щом това й харесва, аз я подкрепям.

та Теди. Също толкова усмихната и лъчезарна. През 2020 година Теди завършва СУ „Екзарх Антим I“ с английски и немски език и с подчертано влечение към спорта – дълги години е тренирала тенис. Избира да продължи образованието си в Академията на МВР, специалност „Национална сигурност“. В Академията е класирана като резерва, затова момичето записва същата специалност в Университета по библиоте-

Човек трябва да прави това, което харесва“.

Усмихва се, когато я питам за мечтата й. И тя е свързана с Теди – да тръгне по собствения си път, удовлетворена от постигнатото. А Радка Димитрова ще продължи да сглобява мозайката на своя живот, в която неизменно присъства работата в „Арсенал“, цветята в Бузовград, пътуването, пъзелите...

Юлия Младенова

ZAKAZANLAK.BG

Обективната журналистика си има нов дом

НОВИЯТ ПОРТАЛ НА КАЗАНЛЪК И РЕГИОНА

WWW.ZAKAZANLAK.BG

Продължава от стр. 4

ДИАНА ИГНАТОВА, ГЛАВНИЯТ СЧЕТОВОДИТЕЛ...

Вече си има витрина, в която нарежда купи и медали – награди от различни турнири. А подготовката за състезанията е стресираща – както за децата, така и за родителите. Но е една приятна тръпка. Диана казва, че става „подвижна лудница“, когато започнат да гласят тоалети, обувки, гримове, прически.

Тогава всички се втурват да помагат. И после всички

вкупом отиват на състезанията – като една доста ентузиастична агитка.

Диана Игнатова е изключително контактна и лъчезарна млада жена

След като отмение притеснението, става приказлива, откровена, отворена. Енергията блика от нея, но си

личи колко здраво е стъпила на земята, колко здравомислеща е, макар животът да е пред нея. Но каквито и изненади да й предложи, тя умело ще ги преодолее. Защото има волята за това. Категорична е в едно – не обича вмешателствата, най-вече в семейството и личния живот.

Интересен е фактът, че при нея нещата се случват винаги експанзивно, ско-

рострелно, но овладяно от нейна страна.

А 7-тата е неделима част от живота и късмета й

Родена на 07.07, в 7 часа сутринта; постъпва на работа за първи път пак на 07.07; 7-тата присъства и в годината на сватбата им с Георги – 2007. Сама казва, че, ако се замисли, и при

други случаи ще изплува таза седмица. Какво пък – нека да е на късмет!

Такава „нова генерация“ си имаме в „Арсенал“.

И за пореден път се убеждавам – не може всички млади да ги слагаме под един знаменател – ама били различни, безотговорни, мързеливи... Ето, една Диана Игнатова – да ви се вижда такава?

Първолета Петкова

ОБЩИНА МЪГЛИЖ С ОДОБРЕН ПРОЕКТ „ПАТРОНАЖНА ГРИЖА +“

Проектът „Патронажна грижа +“ в община Мъглиж предвижда предоставяне на интегрирани социално-здравни услуги за лица с увреждания и лица в риск във връзка с ограничаването на разпространението и преодоляването на последиците от COVID-19. Целта

на проекта е да се осигури подкрепа чрез предоставяне на патронажни грижи за възрастни хора и лица с увреждания чрез услуги в домашна среда, както и подкрепа за адаптиране на социалните услуги, делегирани от държавата дейности във връзка с разпространението на COVID-19. Стойността на проекта е 89 010.83 лв. Средствата ще бъдат осигурени по Оперативна програма „Развитие на човешките ресурси“, Приоритетна ос „Подкрепа за преодоляването на последиците от кризата, предизвикана от пандемията от COVID-19, и подготовка за екологично, цифрово и устойчиво възстановяване

на икономиката“ процедура „ПАТРОНАЖНА ГРИЖА +“ BG05M9OP001-6.002

Дейност „Патронажна грижа“ по Направление 1

Основната цел на дейността е утвърждаването на модел за патронажни грижи на територията на община Мъглиж за възрастни хора и лица с увреждания, други уязвими групи, включително лица, поставени под карантина във връзка с COVID-19, лица от рисковите групи за заразяване с COVID-19, чрез предоставяне на качествени мобилни, интегрирани здравно-социални услуги в

домашна среда и доставка на храна, хранителни продукти и продукти от първа необходимост, включително лекарства, заплащане на битови сметки, заявяване и получаване на неотложни административни и битови услуги. Лицата, на които ще бъде предоставена услугата, са минимум 30 души от община Мъглиж.

Чрез дейностите по Направление 2 „Превенция на COVID-19 в социалните услуги, делегирани от държавата дейности“, ще се наеме обслужващ персонал към социалните услуги, делегирани от държавата дейности, които да подпома-

га дейностите по разделяне/изолиране на потребителите на услугите да не се струпват едновременно и дезинфекция на сградния фонд. Ще бъдат закупени лични предпазни средства за заетия персонал и допълнително наети обслужващ персонал, предвидени са средства за закупуване на дезинфектанти. Ще бъде закупена комуникационна техника с цел адаптиране и приспособяване на средата на социалните услуги, делегирани от държавата дейности, в контекста на въведените ограничения в резултат от епидемичната обстановка и осигуряване на възможности за тяхното предоставяне дистанционно.

Продължава от стр. 1

С БОГАТА ИЗЛОЖБА „АРСЕНАЛ“ СЕ ПРЕДСТАВЯ В МУЗЕЙ „ИСКРА“

Експозицията обединява традиции и настояще и, за да се подреди близо 150-годишната история на предприятияето върху определен брой постери, са необходими усилен труд, внимателно подбор на документите и снимковия материал. „В тази богата история най-трудното бе да изведем акцентите“, допълни инж. Чучумишев, един от основните двигатели за реализацията на изложбата. По думите му, документалният филм остава във фондовете на ИМ „Искра“, а посещението на изложбата е безплатно за казанлъчани и гостите на града. Отделно от това ще бъдат организирани посещения на ученици от казанлъжските училища, като такива вече са договорени с партньорските учебни заведения на „Арсенал“ – ППМГ „Никола Обрешков“ и ПГ „Иван Хаджиенов“.

На официалното откриване присъстваха заместник-кметът на община Казанлък Драгомир Петков, омбудсманът Гинка Щерева, директорите в „Арсенал“ АД – Билян Тошков, Йордан Йорданов, Христо Стрешков, Стойчо Крачолов, главният счетоводител на „Арсенал-2000“ Димитър Граматиков, общински съветници, синдикалисти, почитатели на оръжейното дело, бивши и настоящи арсеналци, граждани.

Експозицията остава за разглеждане до 31 октомври 2021 г.

В. „Трибуна Арсенал“

Изложбата е реализирана от екип на „Арсенал“ с участието на инж. Йордан Йорданов, директор „Технически въпроси“; инж. Владимир Чучумишев, ръководител-направление „Образование и квалификация“; Мария Пискова и Искра Бюклиева от отдел „Маркетинг“; Първолета Петкова, дългогодишен уредник на музей „Арсенал“. Консултанти са ръководители и специалисти във фирмата.

Откриване на изложбата „Историята на „Арсенал“ от 1878 г. до днес“ - 15 юни 2021 г.

Честит Рожден ден

на г-н Христо Ибушев,
Изпълнителен директор на
„Арсенал-2000“ АД

Бъдете здрав, защото
здравето е радост,
радостта е щастие,
а щастieto е това,
което Ви пожелаваме!

Успехи в начинанията и
още много покорени
професионални и
житийски върхове!

От екипа

ПРИЯТЕЛИ НА ФОЛКЛОРА СЕ РАЗДАВАТ С ЛЮБОВ

„Хора за хората“ – всяка неделя, хоротека – в четвъртък вечер, събота преди обед – с „Теменуга хоп-троп“, „Заигра се хоро голямо“ в Тракийските празници..., Детско-юношески фолклорен танцов състав „Арсенал“, Клуб за народни танци „Теменуга хоп-троп“ към Дома на културата „Арсенал“... Събития, места, хора. Може да се каже и с едно име: Ваня Минчева. Тя обаче твърди, че не е съвсем така. Освен без Христо Стоянов, директор на Дома на културата, ръководител на Фолклорен ансамбъл „Арсенал“, Почетен гражданин на Казанлък, нищо нямаше да е същото, както и без подкрепата на едно необичайно семейство – Алеся и Младен Момчеви. Заедно с

Ваня, те са хората, заради които в Казанлък ги има и неделните хора на площада, и хоротеките. Тримата са и „сърцето“, и „умът“ на „Приятелите на фолклора“ – Сдружение с нестопанска цел, родено по идея на Христо Стоянов, на което от година председател е Ваня Минчева, художествен ръководител на ДЮФТС „Арсенал“ и КНТ „Теменуга хоп-троп“ към ДК „Арсенал“.

Най-новата инициатива на приятелите на фолклора, събрани в сдружението от любовта си към българските ритми, е предстоящият в началото на следващия месец Национален фестивал-надиграване „Заигра се хоро голямо“ в Дамасцена.

Ваня Минчева поема ръководството на „Приятелите на фолклора“ от първия му председател Дора Стефанова, началник-отдел в „Арсенал“. В малкото години на съществуването си сдружението набира популярност с привлеченото на все повече казанлъчани към каузата на чистия български фолклор – и като прохождащи танцьор-

на фолклора. В цялата работа приятелството е нещо важно, не случайно думата присъства в името на сдружението. Общото приятелство към фолклора открива и нови приятелства между хората на хорото. Може би, защото „тук се дава поле за изява“. Идват всякакви казанлъчани, дори старозагорци: „Ние сме отворени,

тук се научиха да играят“, казва Младен Момчев, който често може да бъде видян да води хорото с родния трибагренник в ръка. Тук се играят близо 50 различни хора. Научават се традициите в отделните етнографски

Първите потури на Младен са от дядо му, съвсем истински. Ваня бродира ризите и сукманите си сама и дори в ежедневието носи лично взети тениски. Примерът увлича. Десетки са вече приятелите на фолклора, които по празници са на мегдана подобно дедите ни по Великден – спретнати в новия си „кат“. Колекционерите на народни носии от Казанлък и певци на автентичен фолклор – трио „Калина“ и Антон Гудов, също са привлечени в инициативите на сдружението на площада. Те са гости и на хоротеките. Младен казва:

Хоротеката е магическо място!

Хоротека е специална дума. За да я ползва, сдружението плаща права на собственика на патента, обяснява Младен. Той усетил магията на хоротеката най-първо в прихлупената дискотека на подлеза на НДК. Прихлупено, но с тази музика и танци, някак магично!

С Алеся идват в Казанлък от София преди няколко години. Имат собствен бизнес. Младен първо танцува в друг клуб. Помага му. Сега съпрузите подкрепят СНЦ „Приятелите на фолклора“ организационно и финансово, но държат фактът да не се преекспонира. Ремонтират клубове, даряват за обзавеждане, осигуряват гостуващи певци и хореографични обучители. Така на площада в Казанлък идват квартал „Славей“ и Росица Пейчева, която участва и в хоротеките. Там пеят още сестри Динев и Милко Бошнаков. За открития урок в ресторанта с Николай Славеев цяла година не спира да се говори. „В града няма толкова голяма зала за нашите хоротеки, затова сме в ресторант“, уточнява Алеся. Семейството посещава семинари в цялата страна, вече ги разпознават в средите на фолклористите. Интересните между тях канят в Казанлък. Младен и Алеся са щастливи, че гостите остават изненадани от уменията на казанлъчани да танцуват:

Високо ниво!

Хоротеките в ресторанта са за играчи – „висш пилотаж“. Играе се неуморно, буквално се лее пот. Въртят се много трудни хора, учат се професионални стъпки. Тук ангажиментът е основно на Ваня, която показва танца на повече от сто редовни участници в ежемесечното събитие. Представя и собствени разработки.

За тримата във вихъра на организацията на толкова събития най-същественото е да се опазят традициите чисти, да се предават на поколенията във възможно най-автентичен вид. Да е жива любовта към българския фолклор – където я има, да се пробужда там, където е още непозната! За Ваня, Младен, Алеся и всички, които идват на хорото в неделя и на месечните хоротеки в четвъртък, да играят за удоволствие и нещо важно. Не просто заради здравето в кръста и мускулите. А предимно заради здравето на душата. Открай време, лекувана по тези земи само с един, но чудодейен лек, скрит в къдрите неравноделни извивки на българските народна песен и танц. И тримата искат да дарят този лек на колкото може повече българи. Мечтаят за повече танци с повече хора, шевици, костюми, занаяти... Не бъркат чалгата с фолклора. Не вярват той да й се даде. Дават, без да взимат. Не печелят нищо, освен благодарната емоция в сърцето, огледана в сърцето на другия. Искат от това още и още. И успяват – зад гърба си сдружението вече има големи събития с много последователи: надиграване и благотворителен концерт в Казанлък за изграждане паметник на проф. Кирил Джелев в Пловдив, инициатива на Бузлуджа...

В предстоящия фестивал, организиран от СНЦ „Приятелите на фолклора“ в първите дни на юли, поканата за участие вече са приели над 20 колектива с повече от 500 танцьори.

Диана Рамналиева
Снимките са от личната страница на Алеся Момчева

ри, и като вече опитни хороводители из местните клубове. Първоначалната идея да се събират заедно на едно място любители на хорото, без разлика на членството си в различни формации, вече има свое трайно присъствие всяка неделя на площад „Светополис“. „Важното е хората да разберат, че могат спокойно да дойдат при нас и да опитат да танцуват, дори да нямат никакъв опит. Няма страшно!“, казва Алеся Момчева. Като всички, постепенно приобщени към дългата редица на хорото, тя също споделя, че в началото има притеснение. Първо новодошлите гледат отдалеч, след това – отблизо. Сетне се хващат за малко, после – за повече. Важното е да се престрашат. Който го прави, никога вече не съжалява, че е опитал. Но не става отведнъж: „Хорото се учи, като се хванеш накрая“. При нас никой на никого не се присмива, че не може или че може малко, казва още Алеся. Тя е хроникьорът на събитията – обича да снима, нейните видеа от хората имат стотици гледания в мрежата. И наистина привличат нови приятели

търсим обединение“. Идват танцуващи от всички клубове в града и околните села. Идват и ентузиастични, които не играят в клуб. Има всякакви хора. Имат си и 76-годишна пенсионерка – талисман. И планинари, идващи директно от Балкана. На хорото се хващат и все повече деца, младежи от местните центрове за настаняване от семеен тип, даже – чуждестранни доброволци, временни в Казанлък, заради различни проекти. Посрещали са и Царица Роза. Хората са тук, за да учат трудните стъпки, да вкусват удоволствието от усвоеното хоро, което играеш все по-леко. Това е място и за социални контакти. Не липсват хора, които точно тук взимат своя дял от радостта да си жив. Има и курioзи. Уникална случайност срещнала тук майка и дъщеря, немкини, научили българските хора в родната си Германия. Чули музиката от хотела в Казанлък и – веднага на хорото!

На площада стават чудеса

Най-голямото чудо е да се научиш. „Много хора точно

области. Човекът, открихте вратата към това знание, е Ваня. Тя подбира и музиката, показва стъпките, най-първата група танцуващи са момичетата от нейния клуб. Даже често пази багажа, за което си разпъват специални маси. Хората тук си създават личен комфорт. За което времето изобщо не им пречи. Хоро има и в дъжд, и в сняг, и в пек. Без да се брой локдаунът в пандемията, недели без хоро е имало само пет-шест пъти в последните пет години. Всяка година специално се събират за рождения ден на „Хора за хората“. Празниците, които „Приятелите на фолклора“ правят за Коледа, Великден, Гергьовден, Трети март и Празника на розата, са еуфория за целия град – идват стотици. Редовните от ядрото на неделите, вече играят на празниците в народни носии.

Страстта към носите става неударима

В началото едва неколцина, като Ваня, Алеся и Младен, обличат костюми за големите хора. И тримата имат по няколко различни.

АРТЪР КОНАН ДОЙЛ

Като изключиш невъзможното, онова, което остава, е истината

Сър Артър Конан Дойл /1859-1930/ е знаменит британски писател с ярка биография. Лекар, пътешественик, окултист. Една от най-интересните личности на миналия век. Автор на криминални, исторически, научнофантастични, драматургични и поетични творби. Светът продължава да чете книгите му, а модерната криминалистика използва въведените от него иновативни методи. Световната си слава дължи преди всичко на историите за Шерлок Холмс – „Етюд в червено“, „Баскервилското куче“, „Знакът на чертиримата“, „Преди да падне завесата“, „Долината на страха“ и др. Много от тях са филмирани.

Конан Дойл е удостоен с почетно рицарско звание, заради което носи благородническата титла сър.

не придавал голямо значение. Веднъж дори ги нарекъл „елементарна измислица“ и сравнил прочутия си герой с гъши пастет, който ненавиждал. И решил проблема генерално – „убил“ го. Но... Надигнала се чудовищна вълна от реакции, над 20 хиляди души прекратили абонаментите си за списанието, в което историите излизали. Имало дори заплахи към самия писател. В крайна сметка Дойл „възкресил“ Холмс: „оказало се“, че той не е паднал от ръба на водопада, а е успял да се спаси...

Просто любов. При едно пътуване из Европа писателят се влюбил в 24-годишната Джин Леки – поразително красива дама със светли коси и зелени очи. Но той бил човек с високи морални устои и не си позволил извънбрачна връзка, въпреки че знаел че болната му съпруга е обречена. Отношенията му с мис Леки били платонични. Тя също била готова да чака. Пее-ла хубаво и се увличала от лов. Заради нея писателят започнал да ловува и се учел да свири на банджо. През 1898 г. излиза книгата му „Дует с вълнение на хора“, описваща всичко това като „просто любов“. Година след смъртта на Луиза, през 1907 г., Джин и Конан Дойл се женят. Имат щастлив 23-годишен брак и три деца – Джин, Денис и Адриан, автор на книгата „Истинският Конан Дойл“.

Артър Игнейшъс Конан Дойл. Той е третото от 10-те деца /три умират рано/ на Чарлз Дойл – архитект и художник, и Мери Фоли – образована жена с широки интереси. Роден е на 22 май 1859 г. в Единбург. Бащата страдал от алкохолизъм и психично заболяване, умира през 1893 г. От майка си Артър наследил влечението си към приключенията и уменията да разказва и съчинява. На 9 г., с помощта на богати родственици, постъпил в йезуитския колеж Стонихърст, Англия, където изучавал синтаксис, поезия, риторика. Храната била оскъдна, а телесните наказания – сурови. Артър играел крикет – единствената му радост, различал съучениците си с измислени истории, четял много. Любимият му автор бил Майн Рид. В колежа издавал списание, писал и стихове.

Лекарската професия. Завършил медицина в Единбургския университет, бил упорит и прилежен студент. За да помага на семейството си, вземал изпитите в съкратени срокове, работел като аптекар и помощник-лекар. Публикувал разкази в лондонски и единбургски списания. Бил под влиянието на Чарлз Дикенс и Едгар Алан По, много харесвал „Златният бръмбар“. Дипломирал се като офталмолог, но, както самият той сочи, нямал пациенти. През 1882 г. в Портсмут си отворил кабинет, „оборудван“ с два стола – на единия седял той, на другия – пациентът. Спял върху сламен дюшек, живеел с по един шилинг на ден, спрел да пуши, за да не пести пари, не пропуснал обедите за бедни. С времето нещата се подобрили – в кабинета, посещавал три години, се просяли дъбова маса и меки кресла, а в дома му – домакин... Д-р Дойл се оженил за Луиза Хокинс, сестра на негов пациент. Родили им се Мери и Кингсли. Живели щастливо 20 години, до 1906 г., когато Луиза

ки континенти. Преди да завърши университета, заминал на 7-месечно плаване като лекар на китоловен кораб в арктически води. Двуметровият младеж с огромни бицепси силно впечатлявал моряците. Получил за труда си 50 лири, които изпратил на майка си. По-късно се включил като военен лекар в експедиция в Южна Африка, където англичаните воювали с бурите, холандските преселници. Дойл опознал живота на местните, ловувал – крокодили и слонове, и едва не загубил живота си от смъртоносна тиф.

Спасителката – българка. В екипа му била и милосърдната сестра Екатерина Кукова – студентка по медицина в Лондон, дъщеря на Антон Куков, минал Дунава с Ботевата чета и загинал до знамето ѝ. Полевата болница до Блумфонтейн разполагала с едва 50 места, а ранените и болните от тиф британци били много повече. Страшният вирус повалил и Дойл, който при падане пукнал и ребро. Полужив, той се оставил в ръцете на Екатерина. Цял месец тя предано се борела за живота му. След като стъпил на краката си, заедно пътували до Англия. Подробни сведения за случая се пазят в архива на лондонския Клуб на приятелите на Шерлок Холмс.

Творческият разцвет. Десет години били необходими на Конан Дойл, за да реши да преустанови медицинската практика и окончателно да се насочи към литературата. Негов биограф пише: „Той разбра, че е глупава да се самофинансира като учен лекар, при когото никой не иска да се прегледа, а трябва да прави това с хонорарите си като писател, когото всички искат да четат“. От края на века започва творческият разцвет на писателя-публицист. Изпод перото му излиза цикъл от произведения за Англо-бурската война, историческите книги „Изгнаници“, „Белият отряд“ и др., историите за Шерлок Холмс, продължили цели 40 години, и тези за бри-

За заслуги пред Британската корона по време на войната през 1902 г. в Южна Африка крал Едуард VII удостоява Дойл с рицарско звание. Според някои, кралят – голям почитател на Шерлок Холмс, дал на писателя рицарска титла, за да го насърчи да пише повече истории за знаменития детектив.

Шерлок Холмс. Образът му, появил се в 56 разказа и 4 романа и придобил феноменална популярност, носи на създателя си световна слава и го прави един от най-скъпоплатените писатели. Прототип на Холмс е проф. Джоузеф Бел, на когото Дойл бил асистент в университета и когото боготворял. Професорът бил съвършен диагностик – поставял диагнози, без да изслушва оплакванията на болните. Във време, когато нямало скенери и много лабораторни изследвания, той изумявал студентите със своята наблюдателност, прецизност и логика. Откривал болестите по вида на лицето, цвета на кожата, говора, походката, поведението, бита и други особености на пациента. Измислил собствен дедуктивен метод /извличане на частното от общото/. Артър, който бил и детектив-любител, старателно усвоил този метод и надарил с него и своя герой Холмс, който също действа дедуктивно, често без да напускате дома си. Негов помощник е д-р Джон Уотсън, през чиято гледна точка авторът пресъздава почти всички истории. В писмо до проф. Бел Дойл написал: „Безспорно именно на Вас трябва да благодаря за Шерлок Холмс“. Професорът, който виждал в образа на детектива черти и на самия автор, отговорил: „Вие самият сте Шерлок Холмс и знаете добре това“. Някои от качества на Холмс идват и от известния в Единбург патоанатом д-р Хенри Литълдъжн, пръв използвал отпечатъци от пръстите.

Джоузеф Бел

умира от туберкулоза. **Пътешествията.** Бил страстен пътешественик – през пъстрия си живот успял да посети със семейството си почти всич-

гадир Жерар, капитан Шарки и професор Чаланджър. Негова максима била: „Като изключиш невъзможното, онова, което остава, е истината“.

Писателят не обичал да го наричат „бащата на Шерлок Холмс“. Бил уморен от него, заемал му твърде много време. На разказите си за детектива

Писателят бил истински стожер за семейството и 5-те си деца. Бил здрав и силен, създавал впечатление на могъщ човек, спортувал. Казват, че именно той е научил швейцарците да се пързалат със ски в планините. Купил си кола, без някога да е шофирал, и организирал автомобилни състезания. Бил един от първите мотоциклетисти във Великобритания и първият човек, седнал на мопед – транспортно средство, развиващо до 50 км/ч.

Спиритизмът е неизчерпаем. След ужаса на Първата световна война, в която загинал синът му Кингсли, Дойл започнал да се интересува от окултното. Дотогава гледал на него като на „най-великата глупост на света“. С помощта на професионален медиум организирал сеанси в дома си, резултатите надминали очакванията му. Вгълбел изцяло в новата си страст, той изоставил литературата, за да изучава феномена „живот след смъртта“.

Мнозина се усъмнили в здравия му разум, мислели, че това е по наследство от баща му. Но нищо не можело да го спре. Жена му, с дар на силен меди-

ум, споделяла заниманията му. Дойл членувал в окултното общество „Златна зора“, бил президент на Британската колегия на окултните науки. Опитвал се да отмени законите, преследващи спиритистите, влизал в открити дебати в пресата, изнасял лекции във Великобритания, Австралия, Африка, САЩ. Написал двутомния труд „История на спиритизма“. Известността и блестящият му стил му помагали в популяризирането на свръхестественото, в което той искрено вярвал. Смятал, че в него е истината и че духовете са добри съветници по пътя към човешкия прогрес. В статия от 1925 г. пише: „Спиритизмът е неизчерпаем. В него има десетки различни, достойни за изучаване, области. Само когато тези неща се отнасят лично до вас, ще можете да разберете и оцените цялата им сила“.

Смърт няма! Последните си години писателят, пълен с енергия, прекарал в пътешествия. Нищо не предвещавало приближаващата беда. Той знаел с точност датата на своята смърт. През пролетта на 1930 г. казал на съпругата си: „Съобщиха ми „оттам“, че ще напусна този свят на 7 юли. Жалко, разбира се, но ти пригответи всичко необходимо“. После ѝ дал един запечатан плик и ѝ поръчал да

С Джин и децата им

го отвори след смъртта му. Сър Конан Дойл умира на 7 юли 1930 г. от сърдечен пристъп в дома си, на 71 години. Последните му думи били към Джин, казал ѝ: „Ти си чудесна“.

На церемонията се събрали близо 8000 души. На първия ред, между Джин и сина ѝ Адриан, стоел бил празен – специално оставен за Дойл. Там била и Естел Робъртс – извесно медиум. Джин се обърнала към присъстващите: „Дами и господа! Преди смъртта си моят съпруг ми даде този плик, запечатан с личния му печат. Госпожа Робъртс ще узнае от духа на сър Артър съдържанието на посланието в него, после ще проверим дали то е вярно“. Пред празния стол Естел съобщила: „Аз ви победих, господа невярващи! Смърт няма! До нова среща!“. После отворили плика. Изумлението било всеобщо: на лист хартия били написани същите тези думи! Джин надживяла мъжа си с 10 години. До последния си дъх търпяла, че общува с духа му. Навъснала този свят с думите: „Той ме повика“.

Мария Рашкова

Издателски съвет: Николай Ибушев, Янко Запрянов, Цветан Шиков, Добрин Драгнев. **Редколегия:** Юлия Младенова - гл. редактор, Първолета Петкова, Диана Нейчева, Мария Рашкова, Мария Пискова, Искра Буюклиева, Венко Юнаков. **Със съдействието на КНСБ и КТ "Годкрепа" в "Арсенал" АД.**

За връзка с редакторите на "Трибуна Арсенал": e-mail: tribuna.arsenal@gmail.com; Юлия Младенова: 0882 98 70 14, e-mail: julia_mladenova@abv.bg, Първолета Петкова: 0887 84 65 34; Диана Рамналиева, e-mail: diana_ramnalieva@abv.bg; Мария Рашкова: 0882 98 70 12